

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1986-1987

16 JUNI 1987

ONTWERP VAN DECREET

**betreffende de werkwijze van, de controle op
en de vaststelling van het ambtsgebied van intercommunales**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Taaldecreetgeving
uitgebracht door de heer P. Tant**

DAMES EN HEREN,

De Commissie heeft onderhavig ontwerp besproken op 28 april, 26 mei en 9 en 15 juni 1987. De bespreking leidde tot de uiteindelijke goedkeuring van het geamendeerd ontwerp.

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer L. Kelchtermans.

Vaste Zeden : de heren G. Cardoen, M. Desutter, L. Kelchtermans, P. Tant, A. Vangronsveld, E. Vankeirsbilck ;
de heren H. Knuts, R. De Wulf, M. Galle, G. Temmerman ;
de heren G. Sprockeels, M. Van houtte, F. Vermeiren ;
de heren J. Desseyn, W. Luyten.

Plaatsvervangers :

de heren J. Ansoms, F. Bosmans, A. Deneir, H. Suykerbuyk,
V. Van Eetvelt, G. Willems ;
de heren H. De Loor, E. Derycke, R. Swinnen, R. Van Steenkiste ;
de heren E. De Groot, J. Devolder, E. Peetermans ;
de heren F. Baert, J. Belmans.

Zie :

197 (1986-1987)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nrs. 2 tot 4 : Amendementen

1. Inleidende toelichting van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening

Op 13 november 1986 heeft de Kamer van Volksvertegenwoordigers de nieuwe wet op de intercommunales gestemd.

Het ontwerp van deze wet legde, niet in het minst wegens de belangrijkheid ervan, een lange weg af doorheen onze wetgevende instellingen.

Een gebeurtenis die op vrij ingrijpende wijze de besprekingen rond de verenigingen van gemeenten en de bevoegdheid hierover bemoeilijkte, was ongetwijfeld de regionalisering van 1980, waarbij inzake onderhavige materie aan de Gewesten een aantal bevoegdheden zijn overgedragen.

Met name artikel 6, § 1, VIII, 1° stelt dat de bevoegdheid van de Gewesten zich uit inzake de werkwijze, de controle en de vaststelling van het ambtsgebied van de verenigingen van gemeenten tot nut van het algemeen en de toepassing van de organieke wetten betreffende die verenigingen. Tevens zegt § 5 van artikel 6 dat iedere beslissing betreffende verenigingen van gemeenten waarvan het ambtsgebied zich over meer dan een Gewest uitstrekt, in onderlinge overeenstemming tussen de betrokken Executieven moet worden genomen.

Toen het ontwerp, op vraag van de Minister van Binnenlandse Zaken, op 27 september 1982 een eerste maal voor advies aan de Raad van State werd voorgelegd, bleek het onderzoek van de Raad zich toe te spitsen op de vraag of artikel 6, § 1, VIII, 1° van de Bijzondere Wet de Gewestraad bevoegd maakt om in verband met het ambtsgebied van de intercommunales regels uit te vaardigen die tot voor de regionalisering tot de uitsluitende bevoegdheid van de nationale wetgever behoorden. Uiteindelijk stelt de Raad in zijn advies dat het ontwerp, zelfs voor de bepalingen met betrekking tot de vaststelling van het ambtsgebied van de verenigingen van gemeenten tot de organieke wetgeving betreffende die verenigingen behoort en onder de bevoegdheid van de nationale wetgever ressorteert.

Na aanpassing aan de opmerkingen van de Raad van State werd het wetsontwerp na aanvaarding door de Senaat naar de Kamer doorgezonden.

Op 28 juni 1985 velde het Arbitragehof een eerste arrest. Dit vernietigde het decreet van de Waalse Gewestraad van 1 februari 1985 betreffende de rationalisering van de sector van de distributie van elektriciteit en gas. Tegelijk evenwel nam het Arbitragehof een standpunt in dat inzake de aan de Gewesten toegekende bevoegdheden voor wat de intercommunales aangaat, fundamenteel afwijkt van het eerste advies van de Raad van State ter gelegenheid bij het indienen in de Senaat.

Volgens het Arbitragehof dient de tekst van artikel 6, § 1, VIII, 1° dan ook uitgelegd als een onderscheid tussen twee bevoegdheden voor de gewesten, enerzijds de normatieve bevoegdheid voor wat betreft de werkwijze, de controle en de vaststelling van het ambtsgebied van de verenigingen en anderzijds een bevoegdheid om de organieke wetten toe te passen in materies waarvoor de Gewesten geen normatieve bevoegdheid bezitten.

Dit arrest impliceert dat de Gewesten met betrekking tot de aangelegenheid, vaststelling van het ambtsgebied, rekening dienen te houden met enerzijds het grondwettelijk beginsel van de vrijheid van gemeenten om zich al dan niet te verenigen en anderzijds met de normatieve bevoegdheid van

de nationale wetgever tot vaststelling van de voorwaarden en de wijze waarop de gemeenten zich kunnen verenigen en inzonderheid de voorwaarden voor toetreding tot of terugtrekking uit de intercommunales. Het gevolg hiervan was dat ook het standpunt van de Raad van State wijzigde toen het ontwerp, door de Voorzitter van de Kamer, opnieuw ter advies werd voorgelegd.

De Raad van State oordeelde dat een aantal tekstdelen niet langer uitsluitend tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoorden maar dat tevens de Gewesten hier een normatieve bevoegdheid bezitten.

Deze stellingname doelde op de regeling voorzien voor de vaststelling van de maatschappelijke zetel, deelname van afgevaardigden van het personeel aan de Raad van Bestuur van de intercommunale, de wijze waarop volmacht kan worden verleend. De belangrijkste opmerking geldt evenwel artikel 20 van de Nationale wet, dat de voogdij regelt.

Dit advies gaf aanleiding tot een bevoegdheidsconflict dat op initiatief van de Executieven ter sprake werd gebracht op het Overlegcomité Regering-Executieven. Het Overlegcomité sloot zich op 6 augustus 1986 aan bij het standpunt van de Raad van State in zijn advies van 21 mei en 4 juni 1986 en is derhalve van oordeel dat artikel 4, 7°, artikel 6, artikel 13, § 2 en artikel 20 van het ontwerp van wet betreffende de intercommunales uitsluitend betrekking kunnen hebben op de intercommunale verenigingen waarvan het ambtsgebied de grenzen van het Brusselse Gewest niet overschrijdt evenals op de verenigingen van gemeenten waarvan het ambtsgebied zich over meer dan een Gewest uitstrekt, en dat, binnen deze grenzen, de voornoemde bepalingen de bevoegdheid van de Nationale wetgever niet overschrijden.

Zowel het Vlaamse als het Waalse Gewest reageerden op deze stellingname door een ontwerp van decreet in te dienen.

Dit ontwerp van decreet wil niet enkel die punten behandelen die analoog aan de standpunten van het arrest van het Arbitragehof en de adviezen van de Raad van State naar de bevoegdheden van de Gewesten zijn verwezen, maar tevens een adequate toezichtsregeling op intercommunales van het Vlaamse Gewest uitwerken.

Aan de basis van deze tekst lagen een aantal belangrijke beleidsbeginselen :

- de regeringsverklaring van de Vlaamse Regering die uiting geeft aan het streven naar een verlichting van het administratief toezicht door een versoepeling van het toezicht op de ondergeschikte besturen en het streven naar een verdere decentralisering van de beslissingen ;

- de eigen beleidsvisie die ernaar streeft het beginsel van de gemeentelijke autonomie zoveel mogelijk te concretiseren.

Deze elementen, op het niveau van de Vlaamse Regering, sluiten grotendeels aan bij de filosofie die aan de basis lag van de Nationale wet.

Artikel 6, § 1, VIII, 1° inspireerde de indeling van het decreet.

Met betrekking tot de werkwijze van de intercommunales zijn in een aantal artikels de punten hernomen uit het nationale ontwerp die de Raad van State als gewestelijke bevoegdheid heeft bepaald. Daarenboven is in dit hoofdstuk een artikel voorzien dat het mogelijk maakt om een regeling voor uit te betalen presentiegelden uit te werken.

Vooraf artikel 7 van het hoofdstuk „werkwijze” is vernieuwend. Het herneemt onder licht aangepaste vorm de alarmbelprocedure zoals die door de vennootschapswetgeving is voorzien. Inderdaad ben ik de overtuiging toegedaan dat intercommunales meer dan handelsvennootschappen verplicht zijn hun aandeelhouders tijdig in de mogelijkheid te stellen om een einde te maken aan een financiële aftakeling. Dit is vooral een probleem voor intercommunales actief in bepaalde sectoren, zoals bijvoorbeeld de huisvuilverbranding, of de economische expansie waar men veelal te zware investeringen doet om nadien vast te stellen dat men niet in staat is de minimaal noodzakelijke rentabiliteit te behalen die nodig is om de lasten die ontstaan uit dergelijke investeringen te dragen. Het hoofdstuk met betrekking tot de controle omvat de klassieke regeling van het toezicht. Belangrijk hierbij is evenwel dat in tegenstelling tot wat vroeger bestond, er duidelijke termijnen zijn voorzien. Het mag niet langer meer voorkomen dat jaarrekeningen van intercommunales na verschillende jaren nog steeds niet zijn goedgekeurd, waardoor verenigingen vaak boekhoudkundig reeds lang aan het ontsporen zijn alvorens zij op hun fouten worden gewezen.

Naast een Gewestcommissaris is tevens voorzien in de mogelijkheid om in zeer concrete situaties een Bijzondere Gewestcommissaris aan te duiden die in opdracht van de Executieve concrete maatregelen dient te nemen. Dit laat toch toe om, wanneer de Executieve belangrijke mistoestanden vaststelt, regelend op te treden.

Met betrekking tot de vaststelling van het ambtsgebied wil het decreet een einde maken aan de controverse die voortdurend opduikt aangaande de bevoegdheid van de gewesten inzake deze materie. Hiervoor is het voldoende nogmaals te verwijzen naar het reeds aangehaalde Arrest van het Arbitragehof, gevelde op 28 juni 1985 en het advies van de Raad van State van 21 mei en 4 juni 1986 waaruit duidelijk blijkt dat aangezien de Gewesten niet bevoegd zijn voor de vaststelling van de voorwaarden en de wijze waarop de gemeenten zich kunnen verenigen en inzonderheid de voorwaarden voor toetreding tot of terugtrekking uit intercommunales, zij deze tekst enkel kunnen interpreteren als een vorm van akteren van het ambtsgebied van de intercommunales in het kader van de grondwettelijke en wettelijke principes.

Het streven naar meer zelfbestuur is een objectief voor elke bestuursseenheid in dit land, zij het op gemeentelijk, provinciaal of regionaal vlak. Met de wetgeving op de intercommunales heeft de wetgever de bedoeling geuit om via intercommunales, lokale besturen de kans te geven zaken van gemeentelijk belang, gemeenschappelijk aan te pakken en de voordelen uit deze samenwerking te halen. Hiervan is in ruime mate gebruik gemaakt. Intercommunales hebben zich dan ook meer en meer geprofileerd als bijzondere ondernemingen die lokaal en dicht bij de burger actief zijn om hem een dienst van openbaar nut te verlenen : huisvuil, gas, water, elektriciteit, medisch-sociaal, sportinfrastructuur . . . De verantwoordelijkheid voor lokale mandatarissen die deelnemen aan het bestuur van deze gemengde of volledig openbare ondernemingen is niet gering.

De nieuwe wet en het nieuwe decreet willen het kader creëren waarbinnen zij op meer flexibele wijze van deze verantwoordelijkheid kunnen gebruik maken, wat de samenleving in het geheel en de burger in het bijzonder enkel maar ten goede dient te komen.

II. Algemene bespreking

De Commissie is het er eenparig over eens dat dit decreet een noodzaak is voor het Vlaamse Gewest in het licht van de nieuwe nationale wet op de intercommunales.

De regeling van de werkwijze, de controle en de vaststelling van het ambtsgebied van de verenigingen van gemeenten behoort immers tot de bevoegdheid van de decreetgever. Met dit doel voor ogen gaat de Commissie onmiddellijk over tot de artikelsgewijze bespreking.

III. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Dit artikel wordt zonder discussie eenparig aangenomen.

Artikel 2

Gevraagd wordt of de intercommunales waarvan het ambtsgebied zich uitstrekt tot buiten de grenzen van het Vlaamse Gewest onder nationale voogdij blijven.

De Gemeenschapsminister bevestigt dit : de nationale wetgever blijft bevoegd maar een koninklijk besluit moet de voogdijregeling uitwerken. Deze voogdij zal in overleg met de Executieve gebeuren. Dit ontwerp van decreet heeft enkel betrekking op de intercommunales waarvan het ambtsgebied volledig binnen het Vlaamse Gewest valt.

Een lid merkt op dat de Westvlaamse Elektriciteitsmaatschappij ook werkzaam is in een aantal gemeenten in Henegouwen. Een tweede lid bevestigt een soortgelijke situatie bij Gaselwest.

De Gemeenschapsminister repliceert dat er wordt gestreefd naar een groepering der Vlaamse en Waalse gemeenten binnen soortgelijke intercommunales. Op een hoger niveau zou een gezamenlijk beslissingsorgaan kunnen bestaan.

Een ander lid stelt dat de Brabantse Electriciteitsmaatschappij zowel in Vlaams als in Waals Brabant werkt.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat hier de nationale wetgeving van kracht blijft. De nationale wet betreffende de intercommunales werd echter nog niet gepubliceerd.

Niettemin dringt het lid erop aan dat aan deze intercommunales de wenk zou worden gegeven om zich per gewest te groeperen.

De Gemeenschapsminister zegt dat de Vlaamse Executieve met deze problematiek actief bezig is en beslist heeft om hierover in elk afzonderlijk geval de gepaste maatregelen te nemen.

Artikel 2 wordt eenparig aangenomen.

Artikel 3

Op dit artikel werden twee amendementen ingediend :

De heer M. Galle stelt voor in fine van dit artikel de woorden „voor zover ze zich in het Vlaamse Gewest bevinden” toe te voegen (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 2).

Een amendement van de heer P. Tant c.s. strekt ertoe de

tekst van dit artikel te vervangen door wat volgt : „De zetel van de intercommunale wordt gevestigd in één van de gemeenten die tot haar ambtsgebied behoren. (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 3). Daardoor bestaat de mogelijkheid de zetel ook onder te brengen in een van een private (rechts-) persoon gehuurd lokaal.

De Gemeenschapsminister repliceert op dit tweede amendement dat „toebehoren” niet identiek is aan „in eigendom bezitten”. Het kan alles betekenen, ook huren. De term „toebehoren” staat bovendien in de nationale wet. Het amendement van de heer Galle kan hij bijtreden.

Een lid vraagt of „zetel” betrekking heeft op de maatschappelijke en/of administratieve zetel. De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat het hier gaat over de maatschappelijke zetel. Ook de nationale wet gebruikt deze terminologie. Het is immers beter een identieke terminologie te gebruiken.

Door de Gemeenschapsminister wordt voorgesteld op de eerste regel van artikel 3 tussen de woorden „De” en „zetel” het woord „maatschappelijke” in te voegen.

De heer P. Tant trekt zijn amendement op artikel 3 in.

Het amendement van de Gemeenschapsminister en dit van de heer M. Galle alsmede het gewijzigde artikel 3 worden eenparig aangenomen.

Artikel 4

Door de heer P. Tant c.s. wordt voorgesteld de tekst van het artikel te vervangen door wat volgt :

„De vergaderingen van de Raad van Bestuur van de intercommunale kunnen worden bijgewoond door één of meer afgevaardigden van het personeel. Zij worden aangewezen overeenkomstig de bepalingen van de statuten dienaangaande. Zij beschikken over een raadgevende bevoegdheid”. (Stuk 197 (1986-1987)) — Nr. 3). De motivatie luidt dat het woord „omvatten” laat veronderstellen dat bedoelde vertegenwoordigers volwaardig lid zouden zijn van de Raad van Bestuur, wat mogelijks niet de bedoeling is. Daarom zijn ook de woorden „kunnen worden bijgewoond” van belang.

De Gemeenschapsminister meent dat het uit de statuten moet blijken of deze afgevaardigden al dan niet stemgerechtigd zijn. Artikel 4 stelt enkel dat de afgevaardigden van het personeel deel uitmaken van de Raad van Bestuur.

Een lid oordeelt dat een aantal materies die door de Raad van Bestuur worden beslist betrekking hebben op personeelsaangelegenheden. Past het in deze het personeel zelf stemrecht te geven ?

De Gemeenschapsminister ontkent dat dit zijn bedoeling is. Het probleem moet voorzichtig worden benaderd : er zijn kleine en grote intercommunales.

De indiener van het amendement meent dat de voorliggende tekst taalkundig niet correct is. Indien een personeelsafgevaardigde alsdan volwaardig lid is van de Raad van Bestuur, dan heeft hij dezelfde bevoegdheid als ieder ander lid.

De Gemeenschapsminister gaat niet akkoord met deze stelling. De personeelsleden behoren eventueel bij de Raad van Bestuur, maar de modaliteiten worden door de statuten geregeld. Zij kunnen al dan niet met stemrecht zetelen. De autonomie van de intercommunales, en dus van de gemeenten, wordt aldus gevrijwaard.

De Voorzitter merkt op dat artikel 13 van de nationale wet wordt overgenomen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat dit enkel geldt voor wat de werkwijze betreft. In feite is de normatieve bevoegdheid van het Vlaamse Gewest beperkt tot de werkwijze, het ambtsgebied en de controle op de intercommunales. De nationale wet bepaalt dat de decreetgever deze materies kan regelen. Wij laten dit over aan de statuten van de intercommunales.

De indiener oordeelt dat het, principieel, geen goed organisatieprincipe is om deze regeling te voorzien. Verder blijft de vraag bestaan of een decreet k n bepalen dat iets door de statuten moet worden geregeld. Behoort het opleggen van een verplichte vermelding in de statuten tot de bevoegdheid van de decreetgever ? De Gemeenschapsminister beantwoordt deze vraag positief. De statuten vermelden wat de derden minstens moeten weten. Al het overige kan eraan worden toegevoegd zolang het niet strijdig is met de wet.

Nadat een medeondertekenaar van het amendement heeft toegegeven, dat de gemeenten autonoom blijven bij het opstellen der statuten wordt het amendement van de heer Tant C.S. verworpen met 6 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Het ongewijzigde artikel 4 wordt vervolgens met 7 stemmen bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 5

Op artikel 5 wordt door de heer G. Temmerman een amendement ingediend dat ertoe strekt op de eerste regel vóór het woord „Met” „§ 1” in te voegen evenals een nieuwe § 2 toe te voegen die luidt als volgt : „§2. Niemand kan drager zijn van meer dan één volmacht.” (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 2).

De Gemeenschapsminister opteert ervoor om dit probleem via de statuten te regelen : er zijn immers kleine en grote intercommunales.

Een lid meent dat het de bedoeling van dit amendement is om misbruiken te vermijden.

Een ander lid betwijfelt of artikel 5 een goed systeem creëert. Bij iedere vergadering van de Raad van Bestuur kan men zich laten vervangen. Door dergelijk systeem wordt de functie van de gemeentelijke mandatarissen inhoudelijk gedeeltelijk gedevalueerd. Dit lid is niet gelukkig met dit systeem van volmachten : het aangeduid gemeenteraadslid moet proberen systematisch aanwezig te zijn.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat de volmacht slechts voor één vergadering zou gelden. Hij heeft geen principiële bezwaren tegen het invoeren van een verbod om drager te zijn van meer dan één volmacht.

Enkele leden vragen of een door de gemeenten aangeduid gemeenteraadslid zelf de bevoegdheid heeft om een vervanger aan te duiden. Dit moet volgens hem de door de gemeenten aangeduide plaatsvervanger zijn.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat er intercommunales bestaan waar er effectieve leden zijn zonder plaatsvervangers. Dit ontwerp van decreet moet voor beide categorieën gelden.

Daarna wordt gevraagd of, bij het ontbreken van een plaatsvervanger, een effectief lid wel eigenmachtig een volmacht mag geven. Moet de betrokken gemeenteraad in de procedure niet tussenkomen ?

De Gemeenschapsminister meent dat de statuten moeten vermelden hoe de volmacht wordt gegeven. Indien een

plaatsvervanger is voorzien, stelt er zich geen enkel probleem.

Een volgende spreker merkt op dat op de jaarlijkse algemene vergadering geen delegatie mogelijk is vanwege de leden die de gemeenten vertegenwoordigen. Bij de bestuurs- en controleorganen bestaat een heel andere situatie : een lid van deze organen vertegenwoordigt niet zijn eigen gemeente maar moet voor alle gemeenten werken. Voor bestuursfuncties worden geen plaatsvervangers voorzien, zodat enkel volmacht kan worden gegeven aan een ander lid van hetzelfde orgaan. De Gemeenschapsminister bevestigt deze stelling.

Ten slotte betreurt een lid dat artikel 5 verplichtingen oplegt om iets via de statuten te regelen, namelijk de wijze waarop de volmacht wordt gegeven. Behoort dit tot de bevoegdheid van de decreetgever ? Is het middel van een verplichte vermelding in de statuten toegankelijk voor de decreetgever ?

De Gemeenschapsminister meent dat deze aangelegenheid inderdaad tot de bevoegdheid behoort van de decreetgever. Het betreft hier onbetwistbaar een regeling van de werkwijze. Dergelijke regeling kan gebeuren door het decreet of door een vermelding in de statuten. Gezien de grotere soepelheid geniet dit laatste zijn voorkeur.

In zijn advies bij het wetsontwerp betreffende de intercommunales stelde de Raad van State dat de gewesten op dit terrein bevoegd zijn.

Als men aanvaardt dat de wetgever, binnen zijn bevoegdheid, bepaalde zaken in de statuten laat opnemen, dan moet men ook aanvaarden dat hetzelfde gebeurt op gewestelijk vlak, uiteraard binnen de bevoegdheden van het Gewest.

Het amendement van de heer G. Temmerman, alsmede het gewijzigde artikel 5 worden vervolgens eenparig genomen.

Artikel 6

Door de heer M. Galle c.s. wordt een amendement ingediend dat ertoe strekt de tekst van dit artikel te vervangen door wat volgt :

„De Algemene Vergadering bepaalt, binnen de perken en overeenkomstig de toekenningsvoorwaarden vastgesteld door de Vlaamse Executieve, het presentiegeld, de wedde en de andere vergoedingen waarop leden van de bestuurs- en controleorganen van de intercommunale aanspraak kunnen maken.” (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 3)

Dit wordt verantwoord door het feit dat het aangewezen lijkt ook de grenzen en de toekenningsvoorwaarden der wedde, die aan sommige leden van bestuurs- en controleorganen zouden worden toegekend, door de Vlaamse Executieve te laten bepalen.

De Gemeenschapsminister oordeelt dat door de voorgestelde tekst de opsomming limitatief zal worden geïnterpreteerd. Met de huidige terminologie „andere vergoedingen” is dit niet het geval.

De indiener van het amendement repliceert dat vergoedingen, in tegenstelling tot wedden, geen vaste kost uitmaken.

De Gemeenschapsminister stelt dat „vergoedingen” alles omvat.

Een lid merkt op dat de wedden van het personeel worden bepaald door het overleg tussen de beheersorganen en de

vakbonden. En een ander lid verduidelijkt dat dit artikel betrekking heeft op de wedden van de bestuursleden, niet op deze van het personeel. Mogelijk zouden de statuten kunnen bepalen dat de beheerders aan winstdeling doen. Daarom opteert hij ervoor om de terminologie zo algemeen mogelijk te maken.

De Gemeenschapsminister beaamt deze gedachtengang. Artikel 6 moet zo ruim mogelijk worden geïnterpreteerd. Zowel de vaste als de veranderlijke vergoedingen vallen eronder.

De heer M. Galle trekt vervolgens zijn amendement in, en het ongewijzigd artikel 6 wordt eenparig aangenomen.

Artikel 7

Bij artikel 7 werden er drie amendementen ingediend. Twee amendementen, respectievelijk ingediend door de heren G. Cardoen en M. Galle c.s., zijn van dezelfde strekking en beogen in de tekst van artikel 7, § 2 het woord „aandeelhouders” te vervangen door het woord „vennoten” (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 3).

De indieners motiveren hun amendementen door erop te wijzen dat de nieuwe wet op de intercommunales en de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen steeds de term „vennoten” gebruiken.

Door de heer P. Tant c.s. wordt een amendement ingediend dat ertoe strekt de tekst van artikel 7 te vervangen door wat volgt (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 3) :

„§ 1. Wanneer ingevolge geleden verlies het netto-actief van de intercommunale gedaald is tot minder dan de helft van het maatschappelijk kapitaal, dan moet de Raad van Bestuur de algemene vergadering bijeenroepen om, binnen de twee maanden nadat het verlies is vastgesteld, te beraadslagen en te besluiten over de maatregelen die de Raad van Bestuur voorstelt in een plan, opgesteld ter sanering van de financiële toestand van de intercommunale.

§ 2. Het gemotiveerde saneringsplan wordt, samen met de oproepingsbrief ten minste eenentwintig kalenderdagen vóór de algemene vergadering overgemaakt aan alle leden ervan. Tegelijk wordt aan de Vlaamse Executieve een uitnodiging overgemaakt, om bedoelde vergadering bij te wonen, alsmede een afschrift van het saneringsplan en de nodige stukken waaruit de financieel deficitaire toestand van de intercommunale blijkt.

Via dit amendement wil de indiener tot betere en striktere omschrijvingen komen. In plaats van bijvoorbeeld te stellen „moet bijeenkomen” suggereert hij het gebruik van „moet bijeenroepen”. Ook wordt er duidelijker bepaald wie het initiatief hiertoe moet nemen. Inhoudelijk echter verandert er door dit amendement niets.

De Gemeenschapsminister kan de amendementen van de heren G. Cardoen en M. Galle c.s. aanvaarden.

Met betrekking tot het amendement ingediend door de heer P. Tant c.s. stelt hij dat artikel 103 van de vennootschapswetgeving op dit artikel werd getransponeerd. Ook sluit het aan bij een richtlijn van de EG.

De Gemeenschapsminister stelt dat de nationale wet bepaalt dat de statuten van de intercommunale de bijzondere vermeldingen kunnen overnemen opgelegd door de wet zelf en, al naar het geval, ook de wetgeving betreffende de handelsvennootschappen of de verenigingen zonder winstoogmerk.

De procedure om de Algemene Vergadering samen te roepen moet niet in een decreet worden vastgelegd ; de Raad van Bestuur moet dit regelen. Verder lijkt de term „bijkomen” beter dan „bijkroepen”. Indien een Algemene Vergadering wordt bijkengeroepen kan de termijn van twee maanden worden overschreden ; dit is niet het geval indien „bijkomen” wordt gebruikt.

De indiener van het amendement stelt dat de term „bijkomen”, inderdaad voorkomt in artikel 103 van de wet van de handelsmaatschappijen maar dat het daar precies een slechte vertaling betreft van een adequatere Franse tekst.

Het amendement van de heer P. Tant C.S. wordt vervolgens verworpen met 4 stemmen tegen 2 bij 2 onthoudingen.

De amendementen van dezelfde strekking van de heren G. Cardoen en M. Galle C.S. worden eenparig aangenomen.

Het gewijzigde artikel 7 wordt eveneens eenparig aangenomen.

Artikel 8

Een eerste spreker leidt uit de Memorie van Toelichting af dat de provincies geen enkele voogdij meer zullen uitoefenen over de intercommunales. Ook zou hij betreuren dat gewone overeenkomsten tussen gemeenten aan de goedkeuring van de Vlaamse Executieve zouden worden onderworpen. Er bestaan immers overeenkomsten die geen intercommunale zijn.

De Gemeenschapsminister wijst op de bedoeling om de voogdij te vereenvoudigen : daarom worden de provincies niet meer vermeld.

Overeenkomsten tussen gemeenten werden vroeger ook beschouwd als de facto intercommunales ; zij worden aan de voogdij van de Vlaamse Executieve onderworpen. In de nationale wet worden de voogdij en de overeenkomsten tussen de gemeenten geregeld door de artikelen 20 en 28. In het ontwerp van decreet werd geopteerd voor één artikel.

Enkele leden merken op dat artikel 2 enkel spreekt over intercommunales. De vraag rijst of de Vlaamse Raad deze aangelegenheid kan regelen, gelet op het advies van de Raad van State (p. 10, artikel 7, 1, 4e lid).

De Voorzitter meent dat de sprekers hier wijzen op het onderscheid tussen het artikel 6, VIII, 1° en artikel 7 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de nationale wetgever op het terrein van de decreetgever kwam. In het Overlegcomité Regering-Executieven werd daarom een overeenkomst bereikt waarin werd bedongen dat de gewesten een normatieve bevoegdheid hebben betreffende de werkwijze van, de controle op en de vaststelling van het ambtsgebied van de intercommunales.

De heer P. Tant C.S. dient een amendement in dat ertoe strekt in het eerste lid van artikel 8 punt 3 te schrappen (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 3). Hij oordeelt dat het Vlaamse Gewest zijn bevoegdheid te buiten gaat.

Door een lid wordt erop gewezen dat overeenkomsten tussen gemeenten belangrijke bepalingen kunnen inhouden. Hij oordeelt het niet wenselijk dat alle toezicht op die overeenkomsten zou wegvallen.

De indiener repliceert hierop zeggende dat de nationale wet het toezicht ter zake regelt. Het toezicht op de intercommunales anderzijds wordt toevertrouwd aan de decreetgever.

Een ander commissielid vraagt naar de juiste betekenis van de term „welbepaalde leveringen en diensten”. Hij oordeelt het niet wenselijk dat iedere overeenkomst tussen gemeenten aan de goedkeuring van de Executieve wordt onderworpen.

De Gemeenschapsminister oordeelt dat een onderscheid zal moeten worden gemaakt tussen intercommunales en gemeenten wat de goedkeuring betreft. Er moet specifiek worden aangeduid welk toezicht voor beiden zal gelden.

De Gemeenschapsminister haalt drie wetteksten aan om aan te tonen dat de betwiste tekst onmisbaar is in het decreet en om de indiener ervan te overtuigen zijn amendement in te trekken. Er is hier een gedeelde bevoegdheid en dus moet er een decretale regeling zijn.

1. „Verscheidene provincies of gemeenten mogen zich met elkaar verstaan of zich verenigen, onder de voorwaarden en op de wijze door de wet te bepalen, om zaken van provinciaal of gemeentelijk belang gemeenschappelijk te regelen en te beheren (artikel 108, laatste lid van de Grondwet).”

2. „De werkwijze, de controle en de vaststelling van het ambtsgebied van de verenigingen van gemeenten tot nut van het algemeen en de toepassing van de organieke wetten betreffende die verenigingen ;” (artikel 6, VIII, 1° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980) behoren tot de aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

3. „De gemeenten kunnen onderling overeenkomsten voor bepaalde tijd sluiten met betrekking tot welbepaalde leveringen en diensten van gemeentelijk belang.

De intercommunales kunnen zulke overeenkomsten sluiten met elkaar en met de gemeenten.

Voor deze overeenkomsten is de goedkeuring van de toezichthoudende overheid vereist” (artikel 28 van een nieuwe organieke wet op de intercommunales).

De heer M. Desutter van zijn kant stelt een amendement voor dat ertoe strekt in het eerste lid, punt 3 te vervangen door wat volgt : „De beslissingen van de intercommunale betreffende het sluiten van overeenkomsten met een of meer andere intercommunales of met een of meer gemeenten met betrekking tot welbepaalde leveringen en diensten van een welomschreven gemeentelijk belang.” (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 4)

Voor dit amendement geldt hetzelfde antwoord. In afspraak met de nationale regering overigens is het principe gerespecteerd dat vooralsnog overal dezelfde procedure zou worden toegepast, wegens het bestaan van gewest-overschrijdende intercommunales.

Artikel 28 van de nationale wet bepaalt zelve dat onder meer de overeenkomsten tussen gemeenten aan de goedkeuring van de toezichthoudende overheid onderworpen zijn. Het punt 3 voorziet in de regeling ervan. Overigens stelt artikel 108 van de Grondwet feitelijke samenwerking tussen gemeenten grotendeels met intercommunales gelijk. De heer P. Tant beaamt dit en trekt daarop zijn amendement in. Het amendement van de heer M. Desutter wordt ter stemming gelegd en verworpen met 7 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 8 wordt vervolgens ongewijzigd aangenomen met 10 stemmen, bij 1 onthouding.

Artikel 9

Door de heer P. Tant c.s. wordt een amendement ingediend, dat ertoe strekt dit artikel te vervangen door wat volgt :

„Alle besluiten van de organen van de intercommunale zijn aan de algemene controle van de Vlaamse Executieve onderworpen” (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 3). Hij acht de toevoeging „met inbegrip van . . .” overbodig.

De Gemeenschapsminister doet opmerken dat verder in het decreet voorzien wordt in een bijzondere procedure betreffende de jaarrekeningen ; vandaar de specificering ook in dit artikel. Momenteel is de situatie zo dat er nog rekeningen van jaren terug worden goedgekeurd. De Gemeenschapsminister wil dit voorkomen.

Een lid voegt er aan toe dat dit feit mede aan de basis ligt van de moeilijkheden van de Opera voor Vlaanderen.

Hij stipt aan dat zowel de oorspronkelijke begroting als de jaarrekening nodig zijn voor de uitoefening van een effectieve controle. Ook moeten de gemeenten beter op de hoogte zijn van de financiële weerslag.

De Gemeenschapsminister wil nu een preventief optreden voorzien. Dit zal blijken uit de volgende artikelen.

Enkele leden wijzen erop dat er in de gemeenteraad nooit verslag wordt uitgebracht over de begrotingen en de rekeningen der intercommunales,

De Gemeenschapsminister betreurt dit. Via dit ontwerp van decreet zal de Gewestcommissaris inzage krijgen in alle stukken.

Een lid repliceert dat de regeringscommissaris (koninklijk besluit van 1976) momenteel ook deze bevoegdheid heeft. In de praktijk blijkt dit echter onuitvoerbaar.

Een ander lid meent dat de meeste begrotingen der intercommunales slechts een leidraad zijn. Zij worden aangepast aan de omstandigheden. De begrotingen zouden vooraf door de Algemene Vergadering moeten worden goedgekeurd en niet door de Raad van Bestuur zoals meestal gebeurt.

De volgende spreker wijst op het risico van opeenvolgende begrotingsaanpassingen. Is het nodig om hiervoor telkens een Algemene Vergadering samen te roepen ?

De Gemeenschapsminister oordeelt dat de artikelen 10 en 11 van dit ontwerp van decreet een grote vooruitgang betekenen.

Maar een lid wil de gemeenten beschermd zien. De Gewestcommissaris moet de begroting der intercommunales krijgen, anders is dit niet mogelijk.

Andere leden beamen dit : een begroting is een besluit en moet dus aan de Gewestcommissaris worden overgemaakt.

De indiener van het amendement voegt eraan toe dat de besluiten onderworpen blijven aan de gewone voogdij, maar toch aan de Gewestcommissaris moeten worden overgemaakt. Wel betreurt hij dat er geen termijn wordt gesteld, waarbinnen de jaarrekeningen moeten worden gemaakt.

Vanuit legistiek oogpunt moet het onderscheid tussen de

besluiten en het besluit houdende goedkeuring van de jaarrekening niet worden gemaakt.

Een lid wijst erop dat de jaarverslagen niet aan de Executieve worden voorgelegd, waarop de Gemeenschapsminister verwijst naar artikel 24 van de nationale wet. Hierin is er geen sprake van de Executieve. Daarom wordt artikel 9 van dit ontwerp van decreet eraan gekoppeld.

Maar het lid betreurt dat er in dit artikel enkel sprake is van de jaarrekeningen. Hij noemt dit misleidend, vermits hieruit kan afgeleid worden dat andere besluiten betreffende bijvoorbeeld de begroting niet moeten worden medegedeeld.

De Gemeenschapsminister repliceert dat noch het verslag van het college van commissarissen, noch het revisorverslag moeten worden goedgekeurd. Zij vormen enkel beoordelingselementen. Alleen de jaarrekeningen moeten worden goedgekeurd. Een verslag is immers geen besluit. Onder artikel 9 ressorteert dus niet het verslag van het college van commissarissen. Het behoort tot het geheel der jaarrekeningen en moet niet afzonderlijk worden goedgekeurd.

De indiener oordeelt dat het college van commissarissen evengoed een orgaan van de intercommunale is. Besluiten ervan moeten evengoed worden voorgelegd.

De Gemeenschapsminister repliceert dat dit college niets beslist. Het is een toezichtsorgaan dat een verslag opmaakt. Besluiten nemen zij niet. De commissaris — revisor werd er later aan toegevoegd. De jaarrekening echter is een besluit. Nadien worden de commissarissen al dan niet ontlast.

Gevraagd wordt of de toekenning van presentiegelden een besluit is.

De Gemeenschapsminister antwoordt bevestigend. Op de besluiten der intercommunales zijn er twee toezichtsmogelijkheden. Ten eerste het bijzonder toezicht zoals voor de statuten en de wijzigingen aan de statuten ; ten tweede het algemeen toezicht voor de andere materies.

De indiener van het amendement betwijfelt of het verslag der commissarissen geen besluit vormt.

De Gemeenschapsminister stelt dat een jaarrekening een besluit in cijfers is over het werkingsjaar. De jaarrekening is onderworpen aan het algemeen toezicht en moet dus niet worden goedgekeurd.

In artikel 10 wordt er een onderscheid gemaakt inzake de termijnen.

Een lid vraagt of het niet wenselijk is „alle” besluiten te schrijven in plaats van „de” besluiten, alhoewel dan kan opgemerkt worden dat men dan moeilijk de laatste zinsnede kan behouden. „Alle, met inbegrip van” is niet logisch.

Een andere spreker vindt het echter belangrijk dat nog eens de jaarrekening expliciet vermeld wordt. De jaarrekening is immers het sluitstuk van deze voordracht.

De Gemeenschapsminister herinnert er aan dat dit artikel 9 de algemene controle regelt, terwijl artikel 8 op de bijzondere voordracht sloeg. Artikel 9 betekent de aanloop tot wat volgt.

Ten slotte treedt de meerderheid de stelling bij dat een kortere tekst, zoals die van het amendement, minder kans op misverstand biedt.

Het amendement werd ter stemming gelegd en aangenomen met 5 stemmen tegen 1 bij 3 onthoudingen.

Dit werd aldus het nieuw artikel 9.

Artikel 10

De lange bespreking van dit artikel is het gevolg van een aanvankelijk onvoldoende inzicht in de filosofie van de ontwerptekst.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt enkele begrippen en *pricipes*. Deze algemene controle mag niet verward worden met de algemene voogdij van de gemeenten waar het dezelfde instantie is die schorst en daarna vernietigt. De gewestcommissaris heeft niet de bevoegdheid van een gouverneur. Hij is een leidend ambtenaar van de administratie van Regionale en Lokale Besturen. De Raad van State meende echter dat dit niet aldus in in het decreet mocht vermeld worden. De Gewestcommissaris kan alleen de schorsing uitspreken en de Executieve adviseren zonder deze te binden.

Het ontwerp voorziet dat de gewestcommissaris zich kan laten vertegenwoordigen.

Het voordeel dat met dit ontwerp beoogd wordt is dat de Gewestcommissaris, of zijn vertegenwoordiger, wel vlugger ter plaatse kan gaan dan men nu kan verwachten.

Vooraleer de amendementen van de leden in bespreking te nemen stelt de Gemeenschapsminister voor de tweede zin van § 1 als de eerste zin van § 2 te beschouwen. De commissie beschouwt dit als een tekstverbetering die eenparig aanvaard wordt.

De tweede alinea van § 2 is in haar redactie onduidelijk. De afgevaardigden waarvan sprake zijn geen afgevaardigden van de Executieve, maar afgevaardigden van de Gewestcommissaris, die zelf niet overal aanwezig kan zijn.

De heer J. Desseyn dient daarom een amendement in (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 4) waarbij deze alinea vervangen wordt door wat volgt : „Tevens kan de Vlaamse Executieve voor de praktische uitwerking van deze controle een of meer afgevaardigden van de Gewestcommissaris aanduiden om hem bij te staan in zijn taak.”

Dit amendement werd eenparig aangenomen.

De heer P. Tant verdedigt een amendement (stuk 97 (1986-1987) — Nr. 3) dat het hele artikel wil vervangen door een geheel andere tekst.

Bij de bespreking ervan gaat de aandacht vooral naar de §§ 2 en 3 van dat amendement. Het organiseert de schorsing op een andere wijze. Het kan het voordeel hebben van een meer bondige tekst. Bovendien voorziet het in een termijn a quo en schrijft voor dat een schorsing moet verantwoord zijn.

De Gemeenschapsminister pleit voor de handhaving van de tekst van zijn ontwerp. De procedures moeten zo eenvoudig mogelijk blijven. De motivering van de schorsing is voorzien in § 4 van het artikel. De ontwerptekst voorziet voor de jaarrekeningen, en alleen voor deze rekeningen, een termijn van 300 dagen voor de schorsing en bovendien 90 dagen voor de vernietiging. Dit betekent dat meer dan een jaar voorbijgaat waardoor de intercommunale de gelegenheid krijgt om tijdens haar volgende algemene jaarvergadering de zaken recht te zetten.

Ter stemming gelegd wordt het amendement van de heer P. Tant c.s. verworpen met 6 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

De heren G. Temmerman en J. Desseyn stellen in een amendement voor (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 4), dat in de tekst zoals het ontwerp hen voorhoudt, in § 3, tweede

alinea, vierde regel, na het woord „Gewestcommissaris” en vóór de woorden „in kennis dient te stellen”, de woorden „binnen 30 kalenderdagen” ingevoegd worden, wat door de commissie eenparig aanvaard wordt.

Na zich de vraag gesteld te hebben hoe de Gewestcommissaris kan weten dat er een vergadering van de intercommunale plaatsheeft wanneer hij niet uitgenodigd is, dienen de heren M. Galle, G. Temmerman, H. Knuts en J. Desseyn een amendement in (stuk 197 (1986-1987) — Nr. 4) om in fine van het tweede lid van § 3 een zin toe te voegen die luidt als volgt : „Daartoe stuurt de intercommunale hem verplicht een uitnodiging tot het bijwonen van de vergaderingen”. Ook dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Een amendement van de heer G. Temmerman (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 4) dat ertoe strekt in artikel 10 de bepaling te voorzien dat de Gewestcommissaris of zijn afgevaardigde van rechtswege de vergaderingen van de organen van de intercommunale kan bijwonen, wordt ingetrokken. Het lid wenst duidelijk geacteerd te zien in het verslag dat de Gemeenschapsminister stelt dat het besluit in de Executieve ter aanstelling van de Gewestcommissaris een bepaling zal voorzien waarbij de Gewestcommissaris niet verplicht alle vergaderingen moet bijwonen, maar van zijn recht op facultatieve basis kan gebruik maken naargelang de administratieve noodwendigheden.

De laatste twee alinea's van de ontwerptekst van artikel 10 omschrijven en verduidelijken de twee mogelijkheden die bestaan bij een besluit tot vernietiging. De tekst wordt evenwel duidelijker door deze twee alinea's van plaats te verwisselen. De commissie beslist aldus eenparig.

Een amendement van de heer M. Desutter (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 4) strekt ertoe de laatste zin van het artikel te vervangen door : „Het vernietigingsbesluit moet of straffe van nietigheid gemotiveerd zijn”.

Een aantal leden vragen zich af of dergelijke vermelding niet overbodig is. Daarom wordt het amendement verworpen met 11 stemmen tegen 1.

De heer M. Galle beslist op het einde van de bespreking van dit artikel zijn amendementen op de §§ 4 en 5 (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 3) in te trekken.

Ter stemming gelegd wordt het aldus geamendeerde artikel 10 aangenomen met 8 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 13

Op dit artikel is er een amendement van de heer M. Galle c.s. (stuk 197 (1986-1987) — Nr. 3) dat ertoe strekt naar analogie van artikel 88 van de Gemeentewet het benoemen van een Bijzondere Gewestcommissaris te overwegen nadat de intercommunale, na twee schriftelijke waarschuwingen van de Gewestcommissaris nalaat de bedoelde maatregelen te treffen.

In zijn reactie op dit amendement verwijst de Gemeenschapsminister naar zijn inleidende commentaar op artikel 10 waar hij stelde dat de controle op de intercommunales niet mag vergeleken worden met de voogdij op de gemeenten.

De Gewestcommissaris zal bij besluit van de Executieve een welbepaalde taak toegewezen krijgen.

Door dit amendement zou enerzijds afbreuk kunnen gedaan worden aan het doel van de taak van de Bijzondere

Gewestcommissaris en anderzijds de Executieve gebonden worden. Want, het mag nogmaals herhaald worden : de Gewestcommissaris is er om vlugger dan voorheen het geval was een onderzoek in te stellen, de algemene controle te doen en eventueel een schorsing uit te spreken, teneinde vlug een objectief dossier aan de Executieve te kunnen voorleggen dat zo nodig kan leiden tot vernietiging van het besluit. De Vlaamse Executieve moet in alle gevallen onafhankelijk kunnen beslissen.

Na deze toelichting wordt het amendement ingetrokken.

Ter stemming gelegd wordt het artikel aangenomen met 7 stemmen bij 2 onthoudingen

Artikel 12

Een lid vestigt de aandacht op de mogelijkheid tot misverstand wegens de woorden „en op grond van” in de eerste alinea van dit artikel. Het is de bedoeling te zeggen dat de Vlaamse Executieve handelt, zich steunend op het grondwettelijk recht van de gemeenten en rekening houdende met de nota van het preconstitutionele orgaan bij de oprichting van de intercommunale. Maar de redactie is niet duidelijk. Daarom beslist de commissie eenparig, als tekstverbetering, op het einde van de derde regel van het woord „en” en voor de zinssnede „op grond van” het woordje „dit” in te voegen.

De heer M. Galle c.s. stelt in een amendement op deze eerste alinea van dit artikel dat beter het woord „Algemene vergadering” zou gebruikt worden in plaats van „preconstitutioneel orgaan”. (Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 3).

Maar de Gemeenschapsminister verdedigt zijn ontwerp-tekst zeggende dat er vóór de oprichting nog geen algemene vergadering bestaat. De term „preconstitutioneel orgaan” is weliswaar niet terug te vinden in de wetteksten maar is wel gemeengoed in de administratieve praktijk en de rechtsleer. Hiervan overtuigd trekken de indieners hun amendement in.

Dezelfde indieners als deze van het vorige amendement stellen ook voor de tweede alinea van dat artikel te schrappen. De heer P. Tant en de heer G. Cardoen vragen hetzelfde, zij het met een andere motivering zoals blijkt uit Stuk 197 (1986-1987) — Nr. 3.

De Gemeenschapsminister meent echter dat zijn tekst moet behouden blijven, alhoewel hij een herhaling mag heten van artikel 9. De alinea is nodig om inhoud te kunnen geven aan het begrip vaststellingen van het ambtsgebied.

Daarna worden ook deze amendementen ingetrokken.

Artikel 12 wordt met zijn tekstverbetering eenparig aangenomen.

Artikel 13

Artikel 13 wordt zonder opmerkingen eenparig aangenomen.

IV. Eindstemming

Het geheel van de geamendeerde tekst wordt aangenomen met 7 stemmen bij 2 onthoudingen. De heer G. Temmerman verantwoordt de onthoudingen als principieel gedrag van zijn fractie, die in het nationale parlement tegen de nieuwe wet op de intercommunales heeft gestemd.

De Verslaggever,

P. TANT

De Voorzitter,L. KELCHTERMANS

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Hoofdstuk 1

Inleidende bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

§ 1. De hiernavolgende bepalingen gelden voor alle verenigingen van gemeenten, hiernagenoemd intercommunales, waarvan het gehele ambtsgebied binnen de grenzen van het Vlaamse Gewest valt.

§ 2. Onder Vlaamse Executieve wordt verstaan de Vlaamse Executieve of de door haar aangeduide Gemeenschapsminister.

Hoofdstuk II

De werkwijze van de intercommunales

Artikel 3

De maatschappelijke zetel van de intercommunale wordt gevestigd hetzij in het gemeentehuis van een van de aangesloten gemeenten, hetzij in lokalen die aan de intercommunale of aan een van de aangesloten publiekrechtelijke personen toebehoren voor zover ze zich in het Vlaamse Gewest bevinden.

Artikel 4

De Raad van Bestuur van de intercommunale kan een of meer afgevaardigden van het personeel omvatten op de wijze en onder de voorwaarden voorzien door de statuten van de intercommunale.

Artikel 5

§ 1. Met uitzondering van de commissarissen-revisoren, kan elk lid van de bestuurs- en controleorganen van de intercommunale aan een ander lid van hetzelfde orgaan volmacht geven om hem te vertegenwoordigen voor een welbepaalde, enkele vergadering van het orgaan. Dit lid dient tot dezelfde statutaire categorie vennoten te behoren als deze waartoe de volmachtgever behoort. De statuten van de intercommunale vermelden de wijze waarop volmacht dient gegeven met inachtnaam van deze bepalingen.

§ 2. Niemand kan drager zijn van meer dan één volmacht.

Artikel 6

De Algemene Vergadering bepaalt, binnen de perken en overeenkomstig de **toekenningsvoorwaarden** vastgesteld door de Vlaamse Executieve, het presentiegeld en de andere vergoedingen waarop de leden van de bestuurs- en de **controleorganen** van de intercommunale aanspraak kunnen maken.

Artikel 7

§ 1. Wanneer ten gevolge van een geleden verlies, het netto-actief van de intercommunale gedaald is tot minder dan de helft van het maatschappelijk kapitaal, dan moet de Algemene Vergadering bijeenkomen binnen een termijn van ten hoogste twee maanden nadat het verlies is vastgesteld om, in voorkomend geval, te beraadslagen en te besluiten over de maatregelen die de Raad van Bestuur voorstelt in een plan opgesteld ter sanering van de financiële toestand van de intercommunale.

§ 2. De Raad van Bestuur verantwoordt zijn voorstellen in onderhavig saneringsplan dat minstens eenentwintig kalenderdagen voor de algemene vergadering, samen met de oproepingsbrief aan alle vennoten wordt toegezonden. Ten laatste eenentwintig kalenderdagen voor de Algemene Vergadering plaatsvindt, wordt aan de Vlaamse Executieve het afschrift overgemaakt van de stukken waaruit de financieel deficitaire toestand van de intercommunale blijkt, alsook afschrift van het saneringsplan en een uitnodiging om de bedoelde vergadering bij te wonen.

Hoofdstuk III

De controle op de intercommunales

Artikel 8

Aan de goedkeuring van de Vlaamse Executieve, zijn onderworpen :

1. de oprichting van de intercommunale, haar statuten en eventuele bijlagen die krachtens de statuten integraal deel uitmaken van deze laatste ;
2. iedere wijziging die naderhand wordt aangebracht in de statuten en eventuele bijlagen die krachtens de statuten integraal deel uitmaken van deze laatste ;
3. de overeenkomsten met betrekking tot welbepaalde leveringen en diensten van een welomschreven gemeentelijk belang, afgesloten tussen gemeenten, tussen intercommunales of tussen intercommunales en gemeenten.

De goedkeuring wordt geweigerd wanneer de beslissing de wetten en de decreten en hun uitvoeringsbesluiten of de statuten schendt of het algemeen belang schaadt. Het terzake genomen besluit van de Vlaamse Executieve wordt gemotiveerd.

De besluiten van de Vlaamse Executieve houdende goedkeuring of weigering van goedkeuring worden genomen binnen de 90 kalenderdagen na ontvangst van het verzoek tot goedkeuring. Wanneer binnen deze termijn geen beslissing aan alle betrokken partijen is betekend, is de goedkeuring verworpen.

Artikel 9

Alle besluiten van de organen van de intercommunale zijn aan de algemene controle van de Vlaamse Executieve onderworpen.

Artikel 10

§ 1. Teneinde deze algemene controle op de intercommunales die onder toepassing vallen van dit decreet, te organiseren wordt het ambt van Gewestcommissaris ingesteld.

§ 2. De Gewestcommissaris wordt aangeduid door de Vlaamse Executieve.

Tevens kan de Vlaamse Executieve voor de praktische uitwerking van deze controle een of meer afgevaardigden van de Gewestcommissaris aanduiden om hem bij te staan in zijn taak.

§ 3. De Gewestcommissaris beschikt over de nodige bevoegdheid tot het instellen van een onderzoek en het verrichten van de nodige algemene controle inzake de in artikel 9 van onderhavig decreet bedoelde besluiten.

Te dien einde heeft de Gewestcommissaris het recht inzage te nemen van alle stukken die betrekking hebben op het genomen besluit waarvan de intercommunale de Gewestcommissaris binnen 30 kalenderdagen in kennis dient te stellen. De Gewestcommissaris kan hieromtrent alle nodige, bijkomende informatie bij de intercommunale inwinnen. De Gewestcommissaris woont van rechtswege de vergaderingen van de organen van de intercommunale bij. Daartoe stuurt de intercommunale hem verplicht een uitnodiging tot het bijwonen van deze vergaderingen.

Elk besluit van de organen van de intercommunale dat in strijd is met de wetten en decreten en hun uitvoeringsbesluiten of de statuten schendt of het algemeen belang schaadt, kan door de Gewestcommissaris worden geschorst of door de Vlaamse Executieve worden vernietigd.

§ 4. Elke schorsing moet, op straffe van nietigheid, gemotiveerd zijn en zowel aan de toezichthoudende overheid als aan de intercommunale worden betekend

- binnen 300 kalenderdagen, voor wat betreft de besluiten van de intercommunale houdende goedkeuring van de jaarrekening,

- en binnen 30 kalenderdagen, voor wat betreft alle andere besluiten van de intercommunale,

dit vanaf de datum waarop de Gewestcommissaris kennis heeft gekregen van de inhoud van het besluit, door zijn aanwezigheid op de zitting van het orgaan of door de ontvangst of andere kennisgeving van bedoeld besluit door de intercommunale.

§ 5. Om de respectieve besluiten van een orgaan van een intercommunale te vernietigen, beschikt de Vlaamse Executieve bovenop de termijnen vermeld in § 4 over een termijn van

- 90 kalenderdagen, voor wat betreft de besluiten van de intercommunale houdende goedkeuring van de jaarrekening,

- 30 kalenderdagen, voor wat betreft alle andere besluiten van de intercommunale.

Het eventueel besluit van de Vlaamse Executieve vernietigt het desbetreffend besluit. Bij ontstentenis van een betekend besluit terzake vanwege de Vlaamse Executieve binnen de gestelde termijn, wordt het desbetreffend besluit rechtsgeldig uitvoerbaar.

In voorkomend geval houdt de vernietiging tevens de bevestiging in van een eventueel genomen schorsingsbesluit door de Gewestcommissaris. Het vernietigingsbesluit van de Vlaamse Executieve moet omstandig worden gemotiveerd.

Artikel 11

§ 1. De Vlaamse Executieve kan in de bij § 2 van onderhavig artikel gestelde gevallen bij elke intercommunale waar-

op onderhavig decreet toepassing vindt, een Bijzondere Gewestcommissaris benoemen.

De Bijzondere Gewestcommissaris neemt ten aanzien van de betrokken intercommunale de bevoegdheden van de Gewestcommissaris, zoals bepaald in artikel 10 van onderhavig decreet, over.

§ 2. De Bijzondere Gewestcommissaris wordt aangesteld bij gemotiveerd besluit van de Vlaamse Executieve in geval :

1. in het kader van de in artikel 7 van onderhavig decreet bedoelde deficitaire situatie, de intercommunale nalaat :

- de bij artikel 7 bedoelde maatregelen te treffen ;
- het bij artikel 7 bedoelde saneringsplan geheel of ten dele uit te voeren ;
- het bij dat artikel bedoelde saneringsplan te herformuleren in functie van de opmerkingen die de Vlaamse Executieve maakt naar aanleiding van de bij artikel 10 van onderhavig decreet getroffen vernietiging van het initieel saneringsbesluit van de intercommunale ;

2. een intercommunale haar verplichtingen ten opzichte van derden in het rechtsverkeer en met name deze voortvloeiend uit rechterlijke besluiten, niet uitvoert ;

3. een intercommunale om het even welke verplichting die door een wet, een decreet, een uitvoeringsbesluit of de statuten wordt voorgeschreven, niet naleeft.

§ 3. De Bijzondere Gewestcommissaris is bevoegd om de uitvoering te verzekeren van de in het kader van § 2 van onderhavig artikel aan de bevoegde organen van de intercommunale opgelegde maatregelen.

Hoofdstuk IV

De vaststelling van het ambtsgebied van intercommunales

Artikel 12

De Vlaamse Executieve stelt het ambtsgebied van de intercommunale vast met inachtnaam van het grondwettelijk recht der gemeenten om zich te verenigen of niet te verenigen en dit op grond van een daartoe voorafgaandelijk aan de oprichting door het bevoegde preconstitutionele orgaan van de intercommunale opgestelde toelichtende nota.

Het besluit van de intercommunale houdende goedkeuring van de toetreding van een gemeente is slechts geldig indien dit vanwege de Gewestcommissaris niet stuit op schorsing of vanwege de Vlaamse Executieve op vernietiging, op grond van een onverenigbaarheid met de wetten, de decreten, de uitvoeringsbesluiten, de statuten en het algemeen belang.

Hoofdstuk V

Algemene bepalingen

Artikel 13

Voor de reeds gestelde handelingen die aan een administratieve procedure van toezicht onderworpen zijn, blijven de vroeger geldende bepalingen evenwel nog van toepassing voor een overgangsperiode van 6 maanden, die ingaat op de datum van inwerkingtreding van dit decreet. Bij ontstentenis van een besluit van de Vlaamse Executieve binnen deze periode worden de bedoelde handelingen rechtsgeldig uitvoerbaar.
